

[Viggo Starcke.]

i fredstid eller først ved truende krigsudbrud. Enkelte af min gruppes medlemmer er betænkelige overfor denne bemyndigelse, men jeg tror, at jeg vil anbefale at tiltræde den.

Den højtærede udenrigsminister omtalte i sin tale general MacArthurs afskedigelse. Man kan forstå, at det har været en vanskelig beslutning at afskedige denne fremragende general. Han har indlagt sig store fortjenester ved sin indsats under krigen i Stillehavet og store fortjenester under krigen i Korea. Det er naturligt, at generalens indstilling derfor væsentligt er blevet stillehavsorienteret, men de afgørende problemer i verdenspolitikken i dag er verdensproblemer og ikke Stillehavsproblemer alene, ligesom Atlantpagtens defensive natur er meget vigtig at understrege.

Man kan godt forstå, at amerikanske soldater, der kæmper i Korea, har svært ved at begribe, at de kommunistiske nordkoreanere var aggressorer, men at de kommunistiske kinesere ikke er det. Dette er nu også klaret af De Forenede Nationer. Man kan også forstå, at amerikanske soldater, der er udsat for angreb fra baser udenfor Korea, føler det som et handicap, at de ikke til gengæld må angribe disse baser. Man da de videre konsekvenser er så farlige og uoverskuelige, har flertallet af medlemsstater foreløbig afstået fra lokale fordele i Manchuriet i helhedens interesse. Men der er en ting, jeg gerne vil sige: general MacArthurs afskedigelse understregede den defensive, fredsvenlige, retsværende vilje hos vestmagterne. General MacArthurs dømmekraft har man ikke altid kunnet bygge på. I sin tid udtalte han sin tilid til, at det kommunistiske Kina ikke ville intervenere, hvis han skred over den 38. breddegrad — men man kan ikke altid have ret.

Der er grund til ved general MacArthurs afgang at mindes hans måske største bedrift, hans indsats i Japan, hvor det ser ud til, at han har vundet Japans venskab for Amerika og, hvad der er meget vigtigt, standset kommunismen i Japan. Det kommunistiske angreb i Korea synes at have haft den hensigt at bruge et erobret kommunistisk Korea som en daggert mod Japan for at sikre Japans meget vigtige industri for østblokken. Japan er desuden en nøglestilling for flådestrategien i Stillehavet, idet hele ørækken fra Japan over Formosa til

Philippinerne ned til Australien umuliggør det for et kommunistisk Asien at udfolde sig og udvikle sin styrke i Stillehavet. Det er bundet til fastlandet, så længe denne ørække ikke er på kommunistisk hånd, og af begge disse grunde har MacArthurs evne til at fredeligøre forholdet til Japan været af den største betydning.

Formosa er et led i denne økæde. Man kan forstå det kommunistiske Kinas interesse i også at få herredømmet over Formosa, og man kan forstå Amerikas interesse i, at Formosa ikke bliver en basis, hvorfra hele Stillehavsfronten kan ødelægges. Danmark har anerkendt den kommunistiske regering og ønsket det kommunistiske Kina optaget i De Forenede Nationer, fordi det de facto er herre i Kina, selvom magtovertagelsen ikke ligefrem skete ved forfatningsmæssige midler. Men det kommunistiske Kina, som ønsker anerkendelse de facto, må indrømme, at nationalistregeringen på Formosa har herredømmet der både de facto og de jure. Man må her erindre, at Formosa har haft sin egen historie, og at det ikke bare er en ø; det er et område, der er lige så stort som kongeriget Danmark.

Om olieproblemet i Iran, som i dag optager verdens opmærksomhed, vil jeg sige, at det er et alvorligt problem for England, som selv har en regering, der er tilhænger af nationalisering, og selv har indført en række vanskeligheder ved sin egen devaluering. Man må håbe på en løsning, der imødekommer både Irans berettigede krav og Englands traktatmæssige rettigheder.

Danmarks tilslutning til embargoen overfor krigsmateriel overfor det kommunistiske Kina vil jeg gerne give min støtte. Embargo er ikke sanktioner.

Selv det sydslesvigske spørgsmål er rykket ind i en ny fase, efter at Tyskland på ny har fået sit eget udenrigsministerium, og jeg kan ganske give den højtærede udenrigsminister tilslutning til hans udtalelser og dele hans håb og ønske om, at det ulyksalige flygtningetryk snart må blive lettet. Kielaftalen, som er en meget vigtig aftale, vil vinde stærkt i betydning, når den anerkendes af den tyske regering. Danmark ønsker et godt forhold til det demokratiske Tyskland, men må stadig fastholde, sådan som udenrigsministeren også gjorde det, at den nationale selvbestemmelsesret netop er en demokra-